

“อาจารย์จุ่มโครงการบวชที่อินเดียมาแล้วนะ” น.อ.หญิงกานดา พูลเพิ่ม บอกกับผู้เขียน

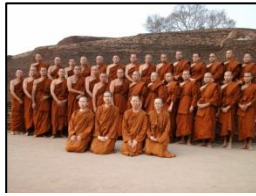
“แล้วจะไปเมื่อไรละแอ็ด” ผู้เขียนถามกลับไป และได้คำตอบว่า “๒๑ เม.ย.๕๗ – ๓ พ.ค.๕๗”

แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการบวช ๕๐,๐๐๐ บาทด้วยนะ ในความคิดของผู้เขียนในวินาทีนั้น “ไม่ไปหรอกเพราะต้องโกนผมและต้องเสียค่าใช้จ่ายเอง แล้วแต่บุญแล้วกัน ปีนี้ไม่ได้ไป ค่อยไปปีหน้าแล้วกัน”

แต่พวกเราทั้ง ๔ คน จากกองทัพอากาศ ก็ได้รับการอนุเคราะห์จากผู้มีจิตศรัทธาเป็นเจ้าภาพให้ (ขออนุโมทนาบุญแก่เจ้าภาพด้วย) จึงได้ไปบวชพรหมจารีที่ประเทศอินเดีย นี่เป็นปฐมเหตุของการไปบวชเป็นพรหมจารี ณ ประเทศอินเดียครั้งนี้ ท่านจะได้ทราบว่า โครงการ: บรรพชา-อุปสมบทในครั้งนี่ความเป็นมาอย่างไร บวชแล้วไปแสวงธรรมที่ใด ประเทศอินเดียเป็นอย่างไรในความคิดของผู้เขียน



ไปลาสิกขา ผบ.ทอ. และผู้บังคับบัญชา พระสงฆ์และพรหมจารีของ กองทัพอากาศ



พรหมจารี ๒๓ คน

ความเป็นมาของโครงการ: บรรพชา – อุปสมบท

ก่อนอื่น เรามาทำความรู้จักโครงการกันก่อน พวกเราไปบวชในโครงการ: “บรรพชา – อุปสมบท กองทัพอากาศ ทหารตำรวจไทย ตามรอยบาทของพระศาสดา ณ แดนพุทธภูมิ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ณ ต้นพระศรีมหาโพธิ์ วัดไทยพุทธคยาจาริกธรรม สันถเวศนิยสถาน พุทธสถานอินเดีย และเนปาล” ระหว่างวันที่ ๑๗ เม.ย.๕๗ ถึง ๖ พ.ค.๕๗ ผู้ที่ไปบวชได้แก่ ทหารบก ทหารเรือ ทหารอากาศ ตำรวจ และพลเรือน ซึ่งมีการบวชเป็นพระภิกษุ ๒๐๔ รูป กับพรหมจารี ๒๓ คน โดยมีพระราช ปัญญาเมธี(สมชัย กุศลจิตโต)และคุณแม่ธีราภรณ์ จิตภาวนาภีรัตกุล วัดป่าไตรสิกขาภาวนา เป็นผู้รับผิดชอบโครงการ ร่วมกับ ศูนย์ปฏิบัติธรรมไร่ปลายตะวัน อ.วังน้ำเขียว พระพรหมวชิรญาณ เจ้าอาวาสวัดยานนาวา พระธรรมโมลี วัดศาลาลอย พระเทพพิริยเทศ เจ้าอาวาสวัดไทยพุทธคยา และเจ้าอาวาส/ประธานสงฆ์ของวัดไทยในอินเดีย ในส่วน กองทัพอากาศมีบวชเป็นภิกษุ ๒๙ รูป บวชเป็นพรหมจารี ๔ คน ได้แก่ ผู้เขียน น.อ.หญิงกานดา พูลเพิ่ม น.อ.หญิงสุชาดา ปิยะกุล และ น.ท.หญิงดาวเรือง บุญรักษาโยธิน พรหมจารีหมายถึง หญิงที่ประพฤติพรหมจรรย์ ในการบวชครั้งนี้พวกเราห่มสีกั๊ก ถือสีล ๘ บางท่านถามว่า “เป็นภิกษุณีใช่ไหม” คำตอบคือ “ไม่ใช่” ปัจจุบันภิกษุณี บวชได้ที่ประเทศศรีลังกา และประเทศไต้หวันเท่านั้น

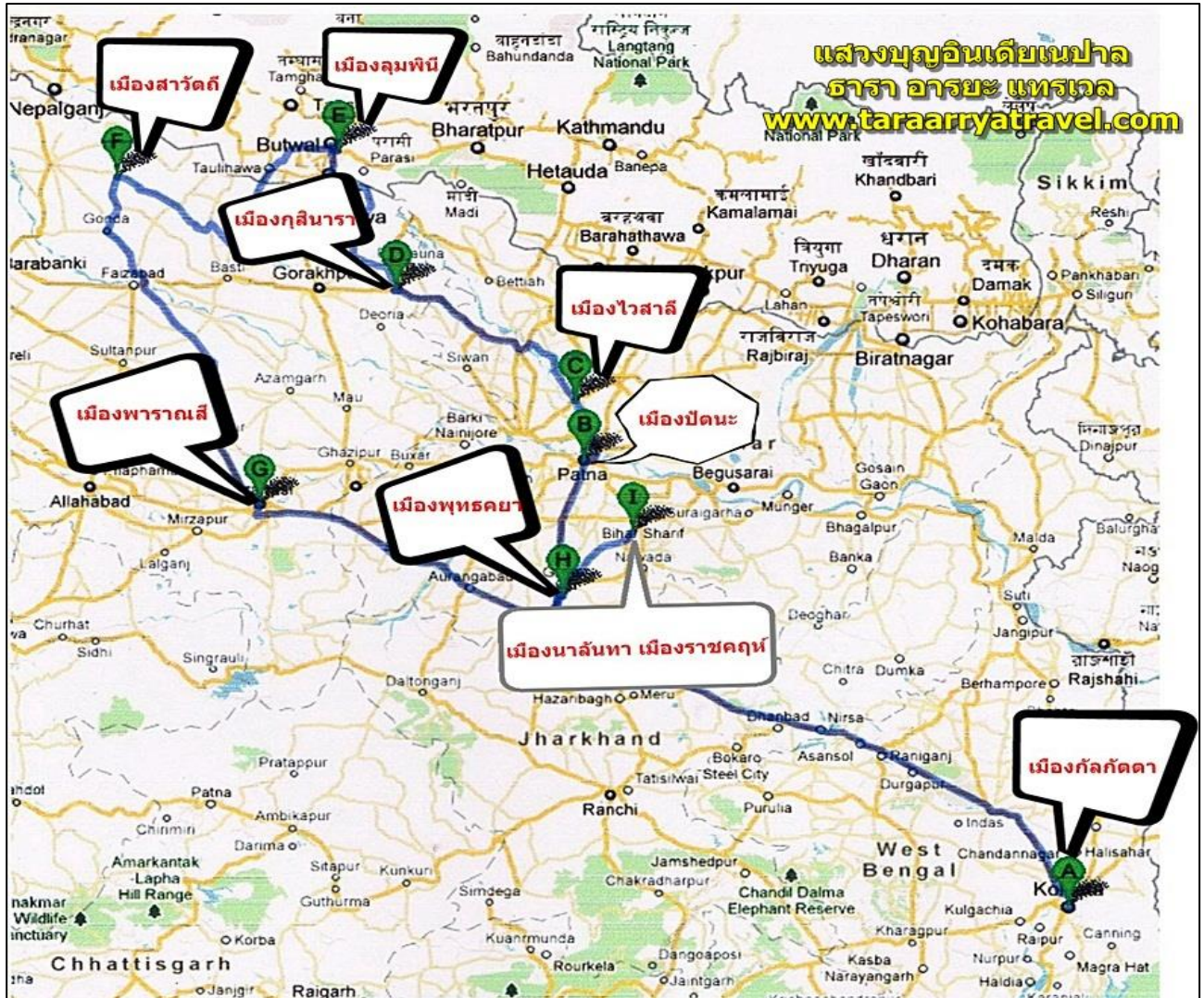


พระราช ปัญญาเมธี(สมชัย กุศลจิตโต)



คุณแม่ธีราภรณ์ จิตภาวนาภีรัตกุล

แผนที่การเดินทาง



ภาพจาก ชารา อารยะ แทรเวล

การจาริกธรรมในอินเดีย

สถานที่แรกที่ไปปฏิบัติธรรมคือ พุทธคยา ซึ่งเป็นสถานที่ที่เราได้รับการบวชเป็นพรหมจาริณี ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ทุกวันที่อยู่ที่พุทธคยาพระภิกษุใหม่ ๒๐๔ รูป และพรหมจาริณี ๒๓ รูป รวมทั้งพระพี่เลี้ยงจะไปสวดมนต์และปฏิบัติสมาธิภาวนาเช้าและเย็นทุกวัน นอกจากนี้คุณแม่ธีราภรณ์ ได้ทำบุญมหาทานโดยการ แจกทานให้ชาวอินเดีย ยิ่งแจกของยิ่งไม่ยอมหมด จนพวกเราเหนื่อยจากการแจกของ แต่ก็สนุกดี มีแขกเวียนเทียนเยอะมากจนมีคำพูดติดปากว่า “อีนี้น้ำได้ ๆ” หมายความว่า “คุณมารับของหลายครั้งนะ ฉันจำคุณได้”



ปลงผมก่อนบวช



รอไปบวช



ยาตราไปพุทธคยา



หลังบวช

พุทธคยาเป็นสังเวชนียสถานที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อชีวิตจิตใจของชาวพุทธทั่วโลก เพราะเป็นสถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ปัจจุบันเป็นตำบลหนึ่งของจังหวัดคยา รัฐพิหาร ภายในบริเวณประกอบด้วย ต้นพระศรีมหาโพธิ์ พระมหาเจดีย์พุทธคยาแห่งการตรัสรู้ พระพุทธเมตตา ซึ่งเป็นองค์พระปฏิมาเหมือนตัวแทนของพระพุทธเจ้า พระแทนวัชรอาสน์ พร้อมทั้งสัตตมหาสถาน สถานที่ที่พระพุทธองค์ทรงเสวยวิมุตติสุขหลังตรัสรู้แล้ว และพระเจดีย์องค์เล็กๆ นับร้อยองค์



เจดีย์พุทธคยา



พระพุทธเมตตา



พระแทนวัชรอาสน์



ลามะชาวทิเบตสวดมนต์

สถานที่ต่อไป **เขาคิชฌกูฏ เมืองราชคฤห์** พวกเราได้ไปกราบระลึกถึงพระบรมศาสดา ณ พระมูลคันธกุฎี หรือ กุฎีพระพุทธเจ้า รวมทั้ง กุฎีหลังน้อยของพระอานนท์ ถ้าที่พักของพระโมคคัลลานะเถระ และพระสารีบุตรเถระ ณ ถ้ำสุกรขาตา บนยอดเขาคิชฌกูฏ กรุงราชคฤห์



ทางขึ้นเขาคิชฌกูฏ



พระมูลคันธกุฎี ณ



ยอดเขาคิชฌกูฏ



กรุงราชคฤห์



ถ้ำสุกรขาตา

สถานที่ต่อไปที่ไปปฏิบัติธรรมคือ **เมืองนาลันทา** บ้านเกิดของท่านพระสารีบุตร ณ **มหาวิทยาลัยนาลันทา** ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งแรกของโลก เริ่มสร้างขึ้นครั้งแรก ตั้งแต่สมัย พระเจ้าอโศกมหาราช แห่งราชวงศ์โมริยะ ประมาณพุทธศตวรรษที่ ๓ และมีการสร้างติดต่อกันเรื่อยมาอีกหลายยุคหลายสมัย โดยประสงค์จะให้ป็นสถานศึกษาแก่พระภิกษุสงฆ์ ในพระพุทธศาสนา **มหาวิทยาลัยนาลันทา** เคยเจริญรุ่งเรืองมาก มีนักเรียน ๑๐,๐๐๐ คน ครู ๑,๕๐๐ คน ห้องเรียนมากกว่า ๓๐๐ ห้อง มีห้องประชุมจุคนได้มากกว่า ๑,๐๐๐ คน จำนวน ๘ ห้อง มีการเรียนการสอนอย่างเข้มงวด ต่อมาล่มสลายในปี ๑๗๐๐ โดยชาวมุสลิมขยายพื้นที่มายังชมพูทวีป ได้เผากุฎี เผาห้องสมุดใช้เวลาเผา ๓ เดือน รวมทั้งได้ฆ่าพระสงฆ์ด้วยคิดว่า เป็นนักรบ นาลันทาถูกเผาทำลายย่อยยับ ศาสนาพุทธจึงเสื่อมความนับถือไปจากอินเดีย



มหาวิทยาลัยนาลันทา

แต่ยังมีสิ่งที่ไม่ถูกทำลายจากชาวมุสลิม คือ **หลวงพ่อดำ**แห่งนาลันทา เป็นพระพุทธรูปองค์เดียวเท่านั้นที่เหลืออยู่และสมบูรณ์ที่สุด เป็นที่ประหลาดใจไม่น่าเชื่ออย่างมาก และหากชาวบ้านที่เจ็บป่วยได้มากกราบไหว้อธิษฐาน จะหายจากโรคภัยไข้เจ็บอย่างน่ามหัศจรรย์ นับเป็นเรื่องประหลาดใจ ยิ่งนักใน “พลังความศักดิ์สิทธิ์” ของหลวงพ่อดำ คนไทยจะนับถือท่านมากและต้องมากกราบเสมอๆ หากมีโอกาส จนมีผู้จัดสร้างองค์จำลองไว้ที่ประเทศไทย



หลวงพ่อดำ

อีกวิธีหนึ่งในการเดินทางไปสักการะหลวงพ่อดำ

เมืองเวสาลี เป็นสถานที่ต่อไปที่ปฏิบัติเจริญสมาธิภาวนา ณ **ปาวาลเจดีย์ สารีริกธาตุ** พระสถูปเจดีย์โบราณ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ เมตร ทรงกลมเหมือนศาลาแปดเหลี่ยมมีสังกะสีมุงเป็นหลังคา ล้อมรอบฐานเจดีย์โบราณ สถูปเป็นที่บรรจุพระสารีริกธาตุที่ขอแบ่งจากกุสินารา และเป็นสถานที่**บวชพระภิกษุณีองค์แรก** คือ **พระนางมหาประชชาติโครตมิ** สถานที่ไม่ไกล พวกเราได้ปฏิบัติบูชา ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน สถานที่แสดงปฐมเทศนา



ปาวาลเจดีย์ สารีริกธาตุ

เมืองกุสินารา สถานที่พระพุทธองค์เสด็จปรินิพพาน "สถูปปรินิพพาน" เป็นสถูปแบบทรงโอคว่ำ ที่เป็นทรงพระราชนิยมในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช สร้างโดยพระเจ้าอโศกมหาราช บนสถูปมียอดมน มีฉัตรสามชั้น "มหาปรินิพพานวิหาร" ตั้งอยู่ด้านหลังในฐานเดียวกันกับวิหารปรินิพพาน ภายในวิหารมีพระพุทธรูปปางปรินิพพาน หรือ อนุภุชสาไสยาสน์ (ประทับนอนครั้งสุดท้าย) ประดิษฐานอยู่บนแท่นเดี่ยวๆ สถานที่นี้ทำให้ผู้เขียนน้ำตาซึมโดยไม่ทราบสาเหตุ ซึ่งหลายท่านที่ไปจะรู้สึกคล้ายผู้เขียนเมื่อไปสักการะยังสังเวชนียสถานแห่งอื่นด้วย

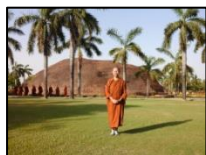


สถูปปรินิพพาน



พระพุทธรูปปางปรินิพพาน

มกุฏพันธเจดีย์ สถานที่ถวายพระเพลิงพระบรมศพ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ไกลจากสถานที่ปรินิพพาน



มกุฏพันธเจดีย์

เมื่อได้กลับไปที่พักอาศัยอีกครั้ง คณะของเราได้ไปใส่บาตรแด่พระสงฆ์ ๒๐๔ รูป ณ บ้านนางสุชาดา และคุณแม่ได้ทำมหาทานโดยการแจกผักที่เกษตรกรจะนำไปขายที่ตลาด ให้แก่ชาวบ้านที่อยู่ในบริเวณนี้ด้วย



พระสงฆ์รับบาตรและฉันอาหารที่บ้านนางสุชาดา



แจกทานที่บ้านนางสุชาดา

เมืองสาวตลี เราไปเยี่ยมบ้าน ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี บ้านพราหมณ์ปุโรหิตบิดาขององคุลิมาน และเนินดินยมกปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์เปิดโลกทั้งสาม คือ นรก มนุษย์ สวรรค์ ให้เห็นกันและกัน พระพุทธองค์แสดงในวันลงจากสวรรค์ แสดงให้พวกเดียรถีย์ได้ประจักษ์ ในอำนาจของพุทธองค์ ก่อนที่จะเสด็จไปโปรดพระมารดา บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์



บ้านอนาถปิณฑิกเศรษฐี



บ้านองคุลิมาน



เนินดินยมกปาฏิหาริย์



ที่เมืองพาราณสี พวกเราได้มีโอกาสเยี่ยมชมบริเวณแม่น้ำคงคา ได้ล่องเรือชมบรรยากาศสองฝั่งแม่น้ำ ได้เห็นการเผาศพที่ริมฝั่ง เด็กว่ายน้ำเล่นกันอย่างสนุกสนาน น้ำในแม่น้ำคงคาไม่ขุ่นมาก หลายท่านได้นำผมที่เก็บไว้เมื่อครั้งปลงผมก่อนบวชมาลอยด้วย



ล่องเรือที่แม่น้ำคงคา



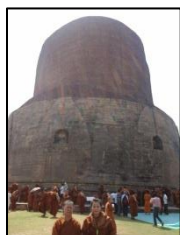
แม่น้ำคงคายามค่ำ



ล่องเรือเพื่อลอยกระทงขอขมาแม่น้ำคงคา



สารนาถ ขานเมืองพาราณสี สถานที่แสดง “ธรรมจักกัปวัตตตสูตร” แก่ ปัญจวัคคีย์ ทั้ง ๕ โภณฑินญะมีดวงตาเห็นธรรมขอวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา เรียกว่าเกิดสังฆะรัตนองค์แรก เป็นจุดกำเนิดของพระรัตนตรัย ทำให้มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ครบทั้ง ๓ ประการ สถานที่นี้มีพระธัมเมกขสถูปเป็นสัญลักษณ์ แปลว่า “สถูปที่เห็นธรรม-ตรัสรูธรรม”



พระธัมเมกขสถูป



ศิลปะที่อยู่รอบธัมเมกขสถูป

การจาริกธรรมในเนปาล

สถานที่ไปปฏิบัติธรรม คือ ลุมพินีวัน สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้า อยู่ที่อำเภอไภราวา ประเทศเนปาล เมื่อประสูติจากพระครรภ์ พระมหาบุรุษเสด็จลุกขึ้นประทับยืนบนพื้นปฐพีทอดพระเนตรไปทั่วทั้งสี่ทิศ เสด็จดำเนิน

ไป ๗ ก้าว มีดอกบัวผุดขึ้นรองรับพระบาท แล้วทรงเปล่งอาสภิวาจาว่า “**เราจะเป็นผู้เลิศที่สุดในโลก เราจะเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก เราจะเป็นผู้ประเสริฐที่สุดของโลก การเกิดของเรานี้เป็นชาติสุดท้าย บัดนี้จะไม่ภพใหม่อีก**”



ทางเข้าลุมพินี



วิหารมายาเทวี



เสาโอศอก



พระพุทธรูปเจ้าน้อย

พวกเราได้มีโอกาสฟังการสวดปาฏิโมกข์ ณ วัดไทยลุมพินี ซึ่งเป็นวัดไทยแห่งแรกในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐประชาธิปไตยเนปาล ที่ตั้งอยู่ภายในบริเวณทลสังเวชนียสถานเขตลุมพินีวัน บริเวณสถานที่ประสูติของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทางเขต ตะวันตกสหพันธ์สาธารณรัฐประชาธิปไตยเนปาล ใกล้ชายแดนประเทศอินเดีย



วัดไทยลุมพินี



บรรยากาศในวันที่มีการสวดปาฏิโมกข์



พระราชวังสี่ฤดูของเจ้าชายสิทธิตถะ

ประเทศอินเดียและเนปาลเป็นอย่างไร

อินเดียเป็นประเทศที่กว้างใหญ่ไพศาลมากในความคิดของผู้เขียน การเดินทางคณะของเราได้รับความสะดวกสบายมาก โดยการเดินทางจากประเทศไทยด้วยเครื่องบิน ส่วนการเดินทางภายในประเทศอินเดีย และเนปาล เรามีรถบัส ๘ คัน ในการเดินทางไปยังสังเวชนียสถานทั้ง ๔ แห่ง มีไกด์นำทางทั้ง คนไทย และ คนอินเดีย วิวทิวทัศน์สองข้างทางคล้ายบ้านเรา มีทั้งทุ่งนาที่กว้างขวางมาก มีการเลี้ยงควายตามชนบท เลี้ยงวัวในเมือง วัวสามารถเดินตามท้องถนนได้โดยอิสระเสรี ผู้คนจะนำมูลวัว มาตากแห้ง เพื่อเป็นเชื้อเพลิง

ชาวอินเดียหลายคนเป็นคนมีน้ำใจเหมือนคนไทยเช่นกัน แต่หลายคนจะมีอาชีพขอทาน รวมทั้งเด็ก ๆ ที่พบในครั้งแรก เขาจะเรียกพวกเราว่า “มหาราณี มหาราชา” และจะบอกต่อว่า “มันนี่ ๆ รูปี ๆ” รูปีเป็นสกุลเงินของอินเดีย ๑๐ รูปี มีค่าประมาณ ๖ บาท ที่พูดดังนั้นก็เพื่อขอเงิน แต่อย่าให้ไปนะ อาจเป็นอันตรายทั้งต่อตัวเอง และคนรับเงินจากเรา ยิ่งเป็นเด็กเล็กจะถูกเด็กที่โตกว่าแย่งและทำร้ายได้

วัฒนธรรมของอินเดียเข้มแข็งมาก การแต่งกาย สตรียังนุ่งห่ม紗สำหรับ ผู้ชายจะแต่งเสื้อเชิ้ต กางเกงขายาว ยังมีพิธีกรรมต่างให้เห็น เช่น การเผาศพริมแม่น้ำคงคา การอาบน้ำริมฝั่งแม่น้ำคงคา สำหรับการใช้ห้องสุขา ห้องสุขาจะมีน้อยมาก เพราะทุกพื้นที่เป็นห้องสุขาของชาวอินเดียได้ทั้งหมด จนมีคนกล่าวเรียกห้องสุขานี้ว่า “ห้องสุขาหรือห้องน้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก” มีเรื่องเล่าว่านักการเมืองเคยแจกโลส้วมให้ แต่ชาวอินเดียกลับเอาไปทำเตาหุงข้าวแทน

อาหารและน้ำดื่ม เราจะถูกห้ามไม่ให้ซื้ออาหารและน้ำดื่มข้างทางรับประทาน เพราะจะทำให้ท้องเสีย แม้ผลไม้ก็ไม่แนะนำให้ซื้อ แต่วันกลับได้มีโอกาสซื้อโรตี่โอ่ง ทำร้อนๆ ที่ภัตตาคาร ทาน อร่อยมากมีซอสให้จิ้ม พวกเราหลายคนบอกว่า “จิ้มนมข้นหวานจะอร่อยกว่านี้อีก”

การจราจรในประเทศอินเดีย พนักงานขับรถจะบีบแตรตลอดเวลาในการเดินทาง ซึ่งมีความหมายของเสียงแตรว่า “ระวังนะ ฉันทมาแล้ว” “ขอทางหน่อย” “อย่าแชนมานะ” “ฉันทไปแล้วนะ” “หลีกเลี่ยงให้พ้นทางด้วย” ฯลฯ เสียงแตรที่ได้ยินจะดังมาก ผู้โดยสารบางท่านจะทนฟังเสียงแตรไม่ได้ แต่ถ้าฟังให้ไพเราะ จะได้ยินว่าเสียงแตรนั้น มีระดับเสียงสูงต่ำหลายแบบ หลายเสียง บ้างก็เป็นเสียงแตรธรรมดา บ้างก็มีเสียงไพเราะคล้ายเสียงเพลง ในส่วนของเส้นทาง ถนนของเขาไม่ดีเท่าประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นสองเลนรถสวนทางกัน ถนนไม่เรียบ มีคันสุดุดเป็นลูกคลื่นขนาดกว้างประมาณ ๑ ฟุต เรียงกัน ๕ ชั้น ขวางถนน เวลารถวิ่งผ่านจะเหมือนนั่งรถม้ากระโดดขึ้นลง ๕ ครั้ง เขาบอกว่า “อุบัติเหตุไม่ค่อยเกิดขึ้น” แต่การเดินทางใช้เวลานานมาก จากกัลกัตตาไปพุทธคยา ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑๐ - ๑๒ ชั่วโมง บางสถานที่รถติดมาก โดยเฉพาะที่มีทางรถไฟตัดผ่าน พนักงานขับรถบางคนดับเครื่อง ไปเข้าห้องน้ำ (เข้าทุ่ง) สั่งกาแฟดื่มเสร็จ รถก็ยังไม่เคลื่อนที่ออกไป บริเวณนี้รถจะติดนานเป็นชั่วโมงๆ

ภาพบรรยากาศต่างๆ ในประเทศอินเดีย



วิวชนบท



เด็กๆ เข้าแถวขอรับทาน



วิวที่เดินอยู่ในเมือง



อาหารและขนมสำหรับแจกทาน



ชาวอินเดียมารอรับของแจก

สำหรับประเทศเนปาลนั้น ผู้คนเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตสงบเรียบง่าย ไม่มีขาทาน ไม่มีเด็กๆ มาพูด “มันนี่ๆ รูปีๆ” เหมือนที่ประเทศอินเดีย ไม่มีการแย่งชิงต่าง ๆ คนขับรถไม่ต้องใช้เสียงแตรตลอดเวลาเหมือนอินเดีย สถานที่ทางศาสนาที่เราเข้าไปสักการะ จะเข้มงวดเรื่องการแสดงความเคารพสถานที่ จะต้องถอดรองเท้าเมื่อเข้าไปบริเวณภายในตั้งแต่หน้าประตูทางเข้า

ตั้งที่ผู้อ่านได้ทราบถึงการบวชพรหมจารีณี การแสวงธรรมในอินเดีย เนปาล และความเป็นไปของประเทศอินเดียและเนปาล หากท่านที่เป็นชาวพุทธได้มีโอกาสไปประเทศอินเดีย ขอให้สังเวชนียสถาน ๔ ตำบล เป็นสถานที่ที่ท่านต้องไปให้ได้ก่อนตาย จะเป็นการพิสูจน์ว่า ศาสนาพุทธมีจริง พระพุทธองค์มีจริง สิ่งที่เป็นเรื่องปาฏิหาริย์สามารถเกิดขึ้นจริง สัมผัสได้ด้วยตนเอง

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ ท่าน ผบ.ทอ. ที่กรุณาอนุมัติให้เดินทางไปจาริแสวงบุญครั้งนี้ ผู้บังคับบัญชา
ทุกท่านของกองทัพอากาศ พระราชปัญญาเมธี(สมชัย กุศลจิตโต) เจ้าอาวาสวัดป่าไตรสิกขาภavana คุณแม่ธีราภรณ์
จิตภาวนาภริตกุล พรหมจารีณีทุกคน ที่ให้ข้อมูลรายงานการเดินทางครั้งนี้ และขออนุโมทนาบุญ คณะผู้ร่วมเดินทาง
ทุกท่าน รวมทั้ง ข้าราชการกองอนุศาสนาจารย์ กรมยุทธศึกษาทหารอากาศ ร.ท.โชติช่วง เนตรครุฑ ที่เป็นธุระ เป็น
สะพานบุญให้พวกเราได้มีโอกาสสร้างบุญกุศลที่ยิ่งใหญ่ในครั้งนี้

“ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่เท่าการทำบุญด้วยการบวช”
